

661218 ข้าแหละลากไส้ฮั้ดตาของพญาครุฑและพญานาค
รายการรับทักข์ปลกธรรม #49 ราชธานีอโศก
<https://www.boonniyom.net/53705.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1JQuCAEUefbKSdT-cHFWanIAvBH0gFKyP/edit?usp=sharing&oid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

1

[661218 ข้าแหละลากไส้ฮัดตาของพญาครุฑและพญานาค
รายการปรับทุกข์ปลุกธรรม #49 ราชธานีอโศก
https://www.boonniyom.net/53705.html](https://www.boonniyom.net/53705.html)

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1JQuCAEUefbKSdT-cHFWanIAvBH0gFKyP/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1AGlQJzg6zx8xpsYV5kyEOpOTs6x49nnt/view?usp=sharing>

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/l88ie790dko/episodes/661218---49-e2dd6l7>

ดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/o-UdH94uKx/>

และ <https://youtu.be/StTXb70D42s>
(มีซับ-คำบรรยาย) <https://youtu.be/v7GO8vgTkq0>

พอครุว่า...วันนี้วันจันทร์ที่ 18 ธันวาคม 2566 ขึ้น 6 ค่ำ เดือน
อ้าย ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก

มาเริ่มไกด์ที่นำพาบรรยายธรรมก็คือ SMS พอมันหมด SMS
แล้ว อธิบายหมดในเนื้อหาอันนั้นแล้วก็ค่อยต่อเรื่องที่คิดว่าควรจะ
อธิบาย ยังมี SMS ตั้งแต่หลายวันนะ ค้างๆ มา ค้างมาตั้งแต่ก่อนวัน
ที่ 15-16

พอครุมาทำสภาวะ ปฏิญญา ที่แท้จริงของชีวิต ให้แก่นมนุษย์

<https://drive.google.com/file/d/1AGlQJzg6zx8xpsYV5kyEOpOTs6x49nnt/view?usp=sharing>

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/l88ie790dko/episodes/661218---49-e2dd6l7>

ดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/o-UdH94uKx/>

และ <https://youtu.be/StTXb70D42s>

(มีซับ-คำบรรยาย) <https://youtu.be/v7GO8vgTkq0>

พอครว่า...วันนี้วันจันทร์ที่ 18 ธันวาคม 2566 ขึ้น 6 ค่ำ เดือน
อ้าย ปีมะเส็ง ที่บวรราชธานีอโศก

มาเริ่มไกด์ที่นำพาบรรยายธรรมก็คือ SMS พอมันหมด SMS
แล้ว อธิบายหมดในเนื้อหาอันนั้นแล้วก็ค่อยต่อเรื่องที่คิดว่าควรจะ
อธิบาย ยังมี SMS ตั้งแต่หลายวันนะ ค้างๆ มา ค้างมาตั้งแต่ก่อนวัน
ที่ 15-16

พอครมาทำสภาวะ ปริญญา ที่แท้จริงของชีวิต ให้แก่นมนุษย์

*_รตอ. นพ. โปธิ สวัสดิ์ . เรียนท่านพ่อครู ลดการใช้เสียงลง
ครับผม โรงเรียนสัมมาสิกขา ควร "ต้อง" มีจากอนุบาล-ยันมัธยม/ปว
ช./ปวส. และต่อยอดจาก ป.ตรี-โท-ถึงเอก ในอนาคต! เพราะนี่คือ
ทางรอดเดียวของสังคมโลกครับผม!! ควรต้องมีในอนาคตครับท่าน
พ่อครู*

พอครว่า... อ้อ ไม่ให้ใช้เสียง ลดการใช้เสียง ลดให้มันเบา ใช้
ใหม่ อาตมาติดแล้ว ถ้าพูดเบาๆอาตมาว่ามันเหมือนไม่ได้พูด พูดก็
พูดเต็มๆ เสียงสิ ก็เลยพูดเสียงดัง แต่มันมีอย่างนี้ อาตมาเวลา
บรรยายธรรมะ มันจะเน้น มันก็เลยลงพลังงานไปในการพูด พอพูด
เรื่องธรรมะ มันเป็นเรื่องที่ต้องพูดกันดีๆ จริงๆ มันเหลาะแหละไม่ได้

จะเต็มเข้มคมเลยกับตัวที่เราจะนำออกมาสื่อ เต็ม เข้ม คม นำ สื่อ มันก็เลยจริงจัง ก็เลยดูจะแข็ง

อาตมาก็เคยมีความคิดอย่างที่คุณพูด แต่ทำไปแล้วมันยาก ทำไป ต่อไปจนกระทั่งได้ถึงขั้น ปวส. อาตมาทำมาได้แล้ว ทำการศึกษาถึงแค่ปวส. ที่นี้จะต่อถึงขั้นปริญญาตรี ยังไม่ได้ แล้วอาตมาไม่คิด ขวนขวายจะทำจะต่อไปถึงปริญญาตรี โดยเรารับผิดชอบเป็นสถานศึกษาของเราเองเลย ก็ไม่ละ เอาแค่ ปวส. หรือเอาแค่อนุปริญญา จากนั้นจะไปต่อปริญญาตรี-โท-เอก เราก็ไปต่อกันได้อยู่แล้วกับสถาบันอื่น เพื่อยืนยันว่า รากฐานของเราที่ไปทำ ป.ตรี-โท-เอก จากที่รากฐานของเรามีนี้ ที่เรามีถึงปวส.หรือปวช. แล้วไปต่อได้ หรือแค่ ม.6 จะไปต่อตรีโทเอกที่สถานศึกษาของเราไม่ได้มี สิทธิบัตรที่จะประสาทสิทธิบัตรเป็นปริญญาพวกนี้ได้ เอาแค่นี้ก็ไม่เป็นไร เพราะว่า ไม่จำเป็น

อาตมาว่าไม่จำเป็น อันนั้นเป็นแค่การกำหนดสมมุติ ให้ค่าหรือให้ราคาตามเกณฑ์ของสังคมเขา แล้วคุณก็รับรองกันโดยมีสถาบันรับรอง ที่นี้สถาบันของเราไม่ได้รับรองปริญญาตรีโทเอก แต่พวกเราสร้างสภาวะพฤติกรรม สมรรถนะ ความรู้ ความสามารถ ใส่คนให้เกิดสมรรถภาพ สมรรถนะ ความรู้ ที่จะประพาดกันจริงๆ เป็นได้จริง ผลงาน ผลของพฤติกรรมพฤติกรรมที่เราประพาดจริงออกไป มันจะเกิดค่าหรือดีราคาได้ถึงปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก หรือไม่ ไม่ต้องดีราคา

แต่มันเกิดจริงไหม พฤติกรรมของพวกเราแต่ละคนที่มีความรู้ความสามารถอยู่ในตนแล้ว มันก็ทำของเราไปตามเหตุปัจจัย เป็นองค์ประกอบ เป็นความรู้ความสามารถ ออกมาเป็นผลผลิต ลงไปในสังคม ลงไปในมนุษยชาติ มันก็พอแล้วนี่ มันก็เป็นความจริงอันนั้นเกิดขึ้นแล้ว ที่จะมิดราตั่งอะไรต่ออะไรระบุนอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่ต้องก็ได้

อย่างอาตมาไม่มีสักอย่าง โดยเฉพาะมาทางวิชาการทางโลกเขา ยิ่งไม่มี อาจจะมีอยู่ทางศิลปะมาบ้างนิดๆหน่อยๆแค่ ปวส. เอา

มาใช้ทางนี้เขาก็ไม่คิดว่า มาเรียนศิลปะมาพูดอะไรทางธรรมะ แม้แต่วิชาการที่เอาตมาพูด มันรวมวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ ทางรัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศาสตร์ต่าง ๆ นานา มนุษยวิทยาต่าง ๆ นานา วิทยาศาสตร์ก็พูดไป บรรยายไป แต่ที่ยังไม่ได้อธิบายหรือว่าขยายความมากมายนัก เพราะว่าไม่ค่อยได้ทำก็คือ ”กระยาसारท” ทำไม่ค่อยเป็นไม่ค่อยถนัด แต่รู้ว่ามันมีข้าว มันมีถั่ว มันมีงา มันมีอะไรต่ออะไร มีน้ำตาล มีเบะแซอะไรบ้าง ไม่เคยทำเองเลย มีแต่เด็กๆ เห็นผู้ใหญ่ทำๆ กันที่บ้านก็ทำ แต่เราก็ไม่ได้เป็นคนไปลงมือทำเองจริง มีแต่กิน กระยาसारท กินกับกล้วยไข่ (พ่อครูขำๆ * __ ^ ^ __ *) นั้นก็ไปเรื่อย นะ

ผู้ที่เห็นคุณค่า อาตมาก็รู้อยู่ ผู้ที่ไม่มีอคติ ผู้ไม่มีความลำเอียง ไม่ได้ติดใจอะไร มองสัจจะคือสัจจะ มองธรรมะคือธรรมะ เขามองเห็นเข้าใจมองออกเข้าใจได้ ก็ส่งเสริม แต่อาตมาเป็นคนอาภัพ มีวิบากก็ได้ประมาณนี้แหละ แต่เนื้อแท้สัจธรรมโดยเนื้อๆ แก่นๆ ของสัจธรรมนั้น อาตมาทำไปตลอดเลย เขาจะตั้งตามประสาทางโลก ปริญญาตรีโทเอก หรือเปรียญ 1-9 หรืออะไรก็เรื่องของเขา แต่อาตมาไม่ได้ตั้ง อาตมาทำ โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ โพธิสัตว์ ตามมาตรฐานพระพุทธเจ้า ไม่มีปัญหาอะไรอาตมาทำอยู่แล้ว

ใหญ่ขนาดไหนจึงได้เที่ยวสงสารไปทั่ว

__ จันทู ปมา . กราบขออนุญาตฝากคำถามถึงพ่อครูด้วยค่ะ ขอกราบเรียนถามพ่อครูค่ะว่า ดิฉันมีปัญหาที่ดีไม่แตก แก้ไม่ตกอย่างหนึ่งคือ ความสงสาร

พ่อครูว่า... ความหมายของคำนี้ โดยปรมาตม์แล้ว มันสุดลึกซึ้งคำว่า ”สงสาร” อาการสงสารมันเป็นปรมาตม์ เกี่ยวกับจิตวิญญาณกับความหม่นเวียนอยู่ในกาละ คือ ”สงสาร” นี้ และอะไรอยู่ในนั้นถึงจะต้องเกิดสงสาร หรืออยู่หม่นเวียนในวัฏสงสาร หม่นเวียนอยู่อย่างนั้นไม่รู้จักจบสิ้น ไม่รู้จักจบไป จบก็จักไม่เป็น เลิกราเป็นดินน้ำไฟลม

ไปเลยก็ไม่ได้ ไม่เหมือนพุทธ พุทธมีจบกิจ มีสลายจิตวิญญาณ-จิต
นิยาม กลายเป็นดินน้ำไฟลมไปเลยได้ แต่ศาสนาอื่นเขาไม่สามารถ
ทำได้

เอา ตกลงนี้ ขยายความแทรก คำว่า สงสาร

*_ดิฉันมีปัญหาที่ดีไม่แตก แก่ไม่ตกอย่างหนึ่งคือ ความสงสาร
เห็นใจ*

พ่อครูว่า... เห็นใจ ความสงสารก็เลยมาเป็นความหมายว่า มัน
รู้สึกเห็นใจ ความสงสารนี้คือเห็นใจจิตวิญญาณดวงอื่นๆ หรือจิต
วิญญาณในคนอื่นๆ ที่อยากช่วย สงสารคืออยากช่วย บางทีก็ช่วย
ตามประสา

อย่างอาตมานี้ช่วยเพราะสงสารทั้งนั้น ตามที่อาตมามีความ
รู้ความสามารถ ตามประสาก็คือ ตามฐานะฐานะของแต่ละบุคคลที่
มีความรู้ความสามารถจะช่วยให้ ก็ช่วยกันไป มันเป็นพฤติกรรม
ธรรมชาติสามัญของคน ตั้งแต่เล็กน้อยไปจนถึงขั้นปรมาตมถึงขั้นอรหัต
ตผล

*_ในชะตากรรมของสัตว์บางชนิดอย่างสุดซึ่งเหลือเกิน (จริงๆ
แล้วก็เอ็นดู สงสารทุกชนิด ทุกตัวเป็นปกติในความรู้สึกอยู่แล้วค่ะ)
เมื่อสัตว์นั้นได้รับความทุกข์ ทรมาน ถูกรังแก เบียดเบียนอยู่ ดิฉันจะ
รู้สึกสลดใจอย่างมาก ไม่อาจทนดูอยู่ได้ ...*

พ่อครูว่า... โอ! มันจะมากไปนะ มันจะหนักไปนะ เอาทุกข์
ทับถมตนหนักเกินไป

*_ยิ่งตนเองได้เคยทำผิดพลาดล่วงเกินต่อสัตว์เหล่านั้น แมด้วย
เจตนาดี แต่กลับเป็นผลร้ายกับสัตว์นั้นๆ อย่างไม่คาดคิด จึงเกิด
ความทุกข์ เศร้าเสียใจเหลือเกิน*

อาการเช่นนี้เป็นอยู่หลายวัน ไม่อาจลืมได้ แม้ว่าท่านผู้รู้ จะช่วย
แก้ปัญหานี้ให้ก็ตาม แม้จะขบคิด พิจารณาตามสัจจะของกรรมแล้ว
ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงตรรกะเท่านั้น จึงไม่อาจดับทุกข์ได้อย่างแท้จริง

ขอพ่อครูได้กรุณาช่วยคลี่คลายปมปัญหาชนิดนี้ให้ด้วยค่ะว่า
ดิฉันจะต้องทำอย่างไรๆ จึงจะระงับดับสลายความรู้สึกนี้ได้ค่ะ เรื่อง

กิเลส ตัณหาอย่างอื่นๆที่เคยสู้รบกันมาก็ว่ายากแล้ว แต่เรื่องนี้ยิ่งยากมากๆ ค่ะ ขอกราบนมัสการขอบพระคุณพ่อครู ด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่งค่ะ

พ่อครูว่า... ฟังดีๆ ตั้งรับ อาตมาจะยิงระเบิดใส่ให้ ใหญ่เระอะ? คุณนะ ใหญ่นักหรือไง? จะช่วยสัตว์ทั้งนั้น สงสารเอ็นดูอยากช่วย ใหญ่ขนาดไหนที่คุณจะช่วยได้ อย่างนี้ว่าคุณนะ มีจิต โอโห! เห็นแก่สัตว์ทั้งโลก ไม่อยากให้สัตว์ใดมีทุกข์ แล้วคุณก็จะช่วยสัตว์นั้น คุณเป็นพระอวโลกิเตศวรหรือไง มันมากไป!

สัตว์ทุกอย่าง สัตว์ทุกตัว สัตว์ทุกชนิด ทุกอย่างทุกตัว มีวิบากกรรมของเขา คุณอย่าไปเพื่อกกับเขามากนัก นี่คือคำตอบ เพื่อกมากไปแล้ว

สัตว์ของเขาแต่ละตัวมีวิบากกรรมเป็นของของตน คุณเอาตัวคุณให้รอดเถอะ จบ ตอบแล้ว ถ้าฟังขนาดนี้พิจารณาไม่ออก แล้วคุณยังจะเพื่อกมากอยู่ก็ แน่นอนคุณจะตายเพราะเพื่อก ระวังจะกินเพื่อกมากจนตาย (พ่อครู * __ ^)

ลีลาโพธิรักษตอบธรรมะแบบนี้ นี่เป็นปรมัตถ์ลึกซึ้งนะ เข้าใจไหม โอโห ระวัง

จริง เราไม่ได้เป็นคนใจดำหรือก พุดแล้วเหมือนว่าอาตมาให้คุณใจดำ ไม่ใช่ ไม่ได้ใจดำ มันมากไป ความเอ็นดูเกื้อกูลหวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวงอยู่นั้น ดี แต่มากไปแล้วมันก็ตายสิเรา คุณใหญ่เท่าพระอวโลกิเตศวรหรือไง คุณจะทำให้ถึงขั้นนั้นหรือไง ไม่ได้ ต้องเอาให้ดูตัวเองให้พอเหมาะ ก็คิดว่าได้ตอบกันอย่างแรงแล้ว

สภาวะอรหันต์แบบลืมนตา

_กระถิน สุขดี . กราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูง สุด ดิฉันขอเล่าประสบการณ์จากสภาวะจิตขณะหนึ่งให้พ่อครูฟัง และมีคำถามเจ้าค่ะ คือว่ามีขณะจิตอยู่ครั้งหนึ่ง พังเกิดเมื่อไม่กี่วันนี้เอง จิตนั้นกลางๆ ไม่รัก ไม่ชัง ไม่โกรธ ไม่โลภ รู้สึกเบิกบาน สดชื่น ขณะจิตที่วณี่เกิดขึ้นแค่แป๊บเดียว ดิฉันเลยมีคำถามว่า หากเราจะ

รักษาคิดแบบนี้ให้ไปได้ตลอดวัน ตลอดไป ต้องทำอะไรหรือเจ้าคะ คือดิฉันรู้สึกจิตใจสภาวะจิตแบบนี้มากมาย

พอครูว่า... ก็ดี จับอารมณ์ อารมณ์เบิกบานนะคุณบอกแล้ว เบิกบานสดชื่น ไม่รัก ไม่ชัง ไม่โกรธ ไม่โลภ มันเป็นจิตที่"ไม่มี 2" มันเป็นจิตที่"ไม่มีสภาพ 2" ไม่สุข-ไม่ทุกข์ ไม่โกรธ-ไม่รัก ไม่รัก-ไม่ชัง มันก็สบายกลางๆ จิตเป็นกลางๆ คุณก็พูดถูกมาทั้งนั้น

แบบนี้แหละคือสภาพจิตของพระอรหันต์ ก็มี แต่ทำได้แบบใด ก็ทำแบบภาสีอย่างหนึ่ง กับทำแบบพระพุทธเจ้าอย่างหนึ่ง

ทำแบบภาสีก็พยายามสะกดจิตให้มันไม่คิดไม่นึก แล้วก็พยายามระมัดระวังอย่าให้มันไป"มี 2 สภาพ" มีชายมีขมา ให้มันอยู่กลางๆ นั้นอย่างหนึ่งที่หนึ่ง เท่าที่เขาจะทำได้ในวิธีการนั่งหลับตา แล้วเขาก็ทำก็ตาม เขาจะรู้สึกว่ามันคือความรู้สึกที่เฉยกลางๆ เรียกด้วยศัพท์ว่า อุเบกขา แล้วเขาก็อธิบายแทรกเข้าไปอยู่ที่ฉาน 4 ของเขา อะไรอย่างนี้ ว่าเป็นอารมณ์ของฉาน 4 อุเบกขา ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ ไม่มีหนึ่ง ไม่มีสอง กลางๆ ถ้ามีสติรู้อยู่ถือว่าเป็นวิปัสสนา ถ้าดับไปเลยไม่ทุกข์ไม่สุข ดับไปเลยเขาถือว่าเป็นสมณะ ดีไม่ดีก็ว่าเป็นนิโรธ ถ้าทางหลับตาเขาจะเลยเถิดไปทางหลับตา ดับสนิทเป็นนิโรธ แต่ถ้ากลางๆ เขาก็ไม่กล้าเรียกว่าเป็นนิโรธ เพราะมันไม่มีตัวดับ มันยังรู้อยู่ มีตัวรู้อยู่ ยังไม่ดับ

เพราะอวิชชาของเขานั้น เขาจะไม่รู้ว่าศาสนาพุทธไม่ได้ดับนิโรธอย่างดับๆ แต่เป็นนิโรธอย่างรู้แจ้ง สว่าง เป็ดหมดเลย ไม่ได้อยู่ในภพหลับตาด้วย แต่ลืมตาด้วย

เพราะฉะนั้นพวกนั่งหลับตาที่บอกว่ามีนิโรธนั้น สัมมานิโรธแบบพุทธนั้นไม่เกิดหรอก ไม่ได้หรอก โมหะ นั่งหลับตานั่นพูดไปไม่รู้อีกเท่าไรว่า มันโโมหะ มันทำเป็นของภาสี ของพระพุทธเจ้าไม่มีหลับตา

ถ้าเข้าใจจริงนะ 15 วิชชา 8 มี อปัณณกปฏิบัติ 3 โดยมีศีลเป็นหลักสำคัญและปฏิบัติตามหลักทุกศีล-สมาธิ-ปัญญา ไป อธิศีล อธิ

จิต อธิปัญญา อธิมุตติ ไปเรื่อยๆ คุณก็จะได้ แต่ถ้าคุณไปนั่งหลับตา แล้วละก็ ก็เท่านั้นเอง มันก็โหมชะ

เพราะฉะนั้นอย่างสมณะก็คือโหมชะหมด หรืออย่างหลับตาอย่าง ที่ทำกันส่วนใหญ่ในความเสื่อมของศาสนาพุทธเมืองไทย ไปปฏิบัติ แบบหลับตา สายที่ถือว่าการปฏิบัติธรรมของพุทธต้องเป็นแบบนั้น มาเรียนรู้ที่เป็นสายเปิดๆ นี่

เรียนรู้แต่ในตำรามิแต่อรรถวาทูปาทาน การเรียนรู้ทุกวันนี้ที่เขา เรียนรู้อยู่เป็นอรรถวาทูปาทาน กันอยู่ทั้งนั้น

เกือบทั้งนั้น จะว่าทั้งนั้นก็เดี๋ยวจะว่า บางคนไม่ได้ยิดวาทะ แต่ ไปยิดการปฏิบัติประพฤติก็น่าแปลก แต่ก็เข้าใจทั้งหมด เลื่อมใส อรรถวาทูปาทาน

ข้าแหละ อรรถวาทูปาทานของ พญาครุฑและพญานาค

ขออธิบาย อรรถวาทูปาทาน ให้ละเอียดๆ สักนิดนึง

มันมี อรรถา อันนึง วาทะอันนึง อุปาทานอันนึง

อุปาทาน คือการยึดติดด้วยอวิชชา ไม่เข้าใจ ไม่รู้ ยึด

แล้วทีนี้เขาก็จะยึด ไฉนที่ยึดกัน ไฉนที่เรียนกันอยู่ เป็นปราชญ์ ถือว่าเป็นปราชญ์ เป็นผู้รู้ยิ่งใหญ่อะไรๆ อยู่ในประเทศไทยในทาง ศาสนาพุทธนี้ เขายึดได้แต่แค่”วาทะ”เท่านั้น เป็นอรรถาของเขา เป็น ทั้งอรรถาด้วย ไม่ได้บอกนอกอรรถา ไม่ได้เป็นอนัตตาเลย ยึด

ยึดอะไร ยึดวาทะ คือได้แค่บัญญัติ ได้แค่พยัญชนะ ได้แค่ เรื่องราว ได้แค่คำพูด ไม่ได้เข้าไปถึงจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานเลย นี่ คือ อรรถวาทูปาทาน

ทวนอีกทีนึง คือเขาเป็นนักปราชญ์ เป็นนักศึกษา เป็นนักรู้ เป็น นักปฏิบัติธรรม เรียนรู้มากเลยนะ เก็บความรู้มา รู้หมด เป็นผู้รู้แล้ว จริงด้วย เป็น Learned Man แต่เขาก็ได้แค่วาทะ ได้แค่ภาษา ได้ แค่คำพูด เก่งมากแค่เรื่องราว เก่งหน่อยก็แค่เป็นเรื่องเป็นราว แล้วก็ ลึกซึ้งไปในเรื่องราว ก็เป็นเรื่องราวของเรื่องนอกจิต-เจตสิก-รูป- นิพพาน ของสัณกายะของตนเอง เป็น”ปทปรมบุคคล” เป็นผู้รู้ธรรมะ

รัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญก็มาก จำได้มาก สาธยายอยู่ก็มาก แต่ไม่ได้
บรรลุธรรมเลยในชาตินั้นๆ ไม่ได้สลายอัตตา ไม่ได้รู้จักทะลุเข้าไป
ถึงอัตตาจนเป็นอนัตตา เป็นอาริยะ

ถ้าหากอนัตตาก็มีอรหัตผลไปตามลำดับ โสดาบันก็มีอรหัตผล
ในโลกอบาย โลกต่ำ สูงขึ้นมาก็เป็นโลกในกามาวจร แล้วก็โลกรูปา
วจร อรูปาวจร ก็หมด

แต่ไม่รู้อัตตา อัตตามีอยู่ 3 ภาษา(เรียกหรือพยัญชนะ ได้แก่)

1. โอฟาริกอัตตา 2. มโนมยอัตตา 3. อรูปอัตตา

อัตตา ๓

การได้อัตตา ๓ ความยึดเป็นตัวตน มี ๓

๑. โอฟาริกอัตตา

(การได้ครองหรือได้ตัวตนวัตถุภายนอก ตัวตนหยาบที่มีรูปร่าง)

๒. มโนมยอัตตา

(การได้ครองหรือได้อัตตาที่สำเร็จด้วยใจ บัณฑิตปรุงแต่งขึ้น

อาศัยวัตถุภายนอกหยาบๆ ต่อเนื่องอยู่ ตัวตนที่สำเร็จด้วยใจ) จิตปั่นจินตนาการ

ต่างๆ

๓. อรูปอัตตา

(การได้ครองหรือได้อัตตาที่หารูปมิได้ หรือรูปละเอียดที่ปั่น

สำเร็จขึ้นด้วยสัญญา ตัวตนที่ไม่มีรูปร่าง (อรูปอัตตา ปฏิจาโล) อารมณ์ความรู้สึก

ต่างๆ

(พตปฎ. เล่ม ๙ "ปฏิจฐปาทสูตร" ข้อ ๓๐๒)

อัตตาทั้ง 3 นี้แหละ เขาไม่รู้จักอัตตาเลย ได้แต่ว่าทะ ตนเอง
เต็มไปด้วยอัตตา โดยปรมาตถ์ตนเองเต็มไปด้วยอัตตา ที่ได้ก็ได้อัตตา
ว่าทะ แยกให้ดีนะ

ตนเองมีโอฟาริกอัตตาอยู่เต็มบ้องเลย ก็ไม่รู้ตัว โอฟาริก
อสังการ อัตตาที่ยิ่งใหญ่มากเลย ใหญ่โต โอฟาร อสังการ แบกลาภ
แบกยศ แบกสรรเสริญ แบกความสุข เพราะตนเองมีความรู้ เป็นคน
มีความรู้นี้แหละ ก็เลยได้ลาภจากความรู้ ได้ยศจากความรู้ ได้
สรรเสริญจากความรู้ ได้โลกียสุขจากความรู้ เสพสุขโดยไม่รู้จักสุข

จักทุกข์ จมอยู่กับสุข ได้อย่างเต็มที่บริบูรณ์ เกือบจะไม่มีชั้นเลยนะ ทุกชั้นนะ

เอาเถอะ ได้ลาภจนกระทั่งเนียน คืออยากได้เมื่อไหร่ได้ ขอให้ออกปากเถอะ ไม่ต้องเรียไร แล้วก็ทำเป็นว่าไม่สะสมด้วย เหมือนมหาบัว ไม่สะสมหรอกแต่เอาไปไว้ที่ประเทศไทย ไปไว้ที่คลังประเทศไทย เดียวนี้ก็ยังเป็นจิ้งจกตุ๊กแกเผ่าอยู่ ทั้งๆที่เขาเอาสะพัดไปที่ไหนๆ หมดแล้ว ฟังให้ดิ้นะ อาตมาอธิบายนี้ซับซ้อน ลึกซึ้ง ซับซ้อนมาก

เพราะฉะนั้นไม่ได้ไปยึดทางนั้น แต่ไปยึดความรู้ว่าเป็นลาภ ยึดความรู้ว่าเป็นยศ มันซ้อนนะ มันซ้อนยิ่งกว่ามหาบัว มหาบัวยังเป็นวัตถุเป็นทองคำ เป็นดอลลาร์ แหม! ดอลลาร์สะด้วยนะ จะสะสมแบ่ง ค่ำบาทก็ไม่เอา สะสมดอลลาร์สะด้วยนะ หัวสูงเสียด้วย แต่ไม่ ความรู้เป็นลาภ ความรู้เป็นยศ ความรู้เป็นสรรเสริญ ความรู้เป็นสุข เป็นพญาครุฑ

เพราะฉะนั้น สภาพปรมัตถสัจจะของพญาครุฑ หรือสภาพปรมัตถสัจจะของพญานาค 2 อย่างนี้ **พญาครุฑคือหลงรู้ พญานาคคือหลงสภาวะ**

พญานาคหลงสภาวะอะไร สภาวะเป็นผู้ที่ดับ ดับได้สนิท ดับได้นานถึงขั้นจมอยู่ใต้ก้นบาดาล แล้วก็ดับไม่รู้สีกตัว จะรู้สึกตัวทีหนึ่งก็มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลก แต่ละองค์ พอพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกหนึ่งองค์ จะลอยถาดมา เอาถาดทองคำมาลอยลงไป(ในแม่น้ำ) แล้วก็จมลงปดังกरिक พอกरिक สัมสม พอดังกरिकหนึ่ง ก็เกิดเวทนาให้เกิดเวทนา ให้เกิดอาการรู้สึกตัวขึ้นนิดหนึ่ง!

ที่รู้นิดหนึ่ง! นั่นคืออะไร ตัวพญานาคตัวนี้แกละรู้นิดหนึ่ง! ว่า อ้อ.. พระพุทธเจ้าเกิดอีกแล้วหรือจะ! แล้วก็กลับดับตั้งอยู่ใต้ก้นบึ้ง ใต้ก้นบึ้งของอะไร จะเรียกว่าอะไรก็ไม่รู้ที่มันลึกสุดลึก กลับต่อไป จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปอุบัติ ความหมายก็คือ รับรู้ว่ อ้อ! ในโลกนี้มีศาสนาพุทธ แต่ไม่รู้อะไรเลยว่ศาสนาพุทธคืออะไร รู้แต่ว่ พระพุทธเจ้าเกิดมาประกาศศาสนาพุทธ รู้เท่านั้น แล้วก็ดับ เผ่า เป็น

พญานาคเฝ้า เฝ้าความรู้ ความรู้ที่ถือว่าเป็นความรู้ที่สุดยอดก็คือ พุทธศาสนานี้แหละ อยู่อย่างนี้ นี่คือนพญานาค

ส่วนพญาครุฑนั้นเห็นฟ้า ข้านี้แหละยิ่งใหญ่ ข้านี้แหละรู้ทั่ว ที่จริงอันเดียวนั้นแหละ ยึดทั้งคู่ เป็นอึดตาทั้งคู่ ทั้งพญาครุฑ ทั้งพญานาค คือ “จอมอึดตา”

ฟังชัดเจนละเอียดยังไหม?

เพราะฉะนั้น โอฟ้าริกอึดตา เต็มสภาพ เป็นอึดตาที่อลังการ เป็นอึดตาที่โอฟ้าริก โอโฮ! อึดตา คนดูไม่ออก แต่อาตมาดูออกก็มาขยายให้ฟัง

อึดตาของพญาครุฑก็อย่างหนึ่ง (พอกุญชรนี้วี่วี่ขึ้น) อึดตาของพญานาคก็อย่างหนึ่ง (ยกนี้วี่ลง)

เพราะฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงอึดตาในระดับมโนมยอึดตา ก็ต้องลด ต้องเรียนรู้ลดอึดตาตนเองแล้วจึงจะลดได้จริง จึงจะมาอยู่ในขั้นที่ 2 คือเรียนรู้อึดตาในสภาพที่ถูกต้องสภาวะสัจธรรมขึ้นมาเรื่อยๆ จนเป็นอารยบุคคล ก็ลดกิเลสลงไปได้เรื่อยๆ

มโนมยอึดตา อึดตาที่สำเร็จด้วยจิต มโนมยยัง แปลว่าสำเร็จด้วยจิต (มโน+มยัง) อึดตาที่ทำให้ตนเองบรรลุสำเร็จได้ด้วยใจไปเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้น ยังม गया ยังมีโอฟ้าริกอึดตาอยู่ โอ! น่าสงสาร อาตมาเห็นแล้วสงสารทุกวันนี้ ผู้ที่ถือว่าเป็นปราชญ์ ขอภัยต้องพูด อันนี้คำนี้ ต้องพูดธรรมะ ผู้ที่เขายกย่องนับถือกันว่าเป็นปราชญ์ทางศาสนาพุทธทุกวันนี้ ที่อาตมายืนยันว่า เป็นยุคเสื่อมของศาสนาพุทธโลกุตรธรรมนี้ ยุคเสื่อมอย่างแท้จริง ผู้ที่เป็นปราชญ์ยุคนี้คือโอฟ้าริกอึดตา จมอยู่ในนั้น ยังไม่ได้เข้ามาหามโนมยอึดตาเลย เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปพูดถึงรูปอึดตาที่จะเหลืออึดตาสุดท้ายที่จะหมด

โอ้ย.. ก็พูดความจริงขึ้นมาก็เมื่อย อาตมาเมื่อยเพราะอาตมาเมื่อยจริงๆนะ ต้องแสดงธรรมะอยู่ทุกวันนี้เมื่อยจริงๆ

เมื่อยเพราะลากชั้นแล้ว 90 แล้ว ยังไม่แล้ว ยังไม่เต็ม วันที่ 5 มิถุนายน 2567 ถึงจะเต็ม 90 ขึ้น 91 ก็ลากชั้นไปให้มันได้ อาตมา

มุงมันจริงๆจะให้ถึง 100 อายุนะ เกินกว่าได้เท่าไรก็เอา แต่เอา 100 เป็นเป้าก่อน อีก 10 ปีเองนะ ทำเป็นเล่นไป ไม่นานนะ 10 ปี
 อาตมาแวะถึงเรื่องของอัทธดา ไปพอสสมควรแล้ว ก็ได้ความรู้อัน
 นี้มาพอสสมควรแล้ว เอาติดต่อ SMS คนต่อไป

ความล้มเหลวของการศึกษาทั้งโลก คือไม่มี บวร บ้าน วัด โรงเรียน

_กราบเรียนรายงานพ่อครู ถึงบรรยากาศเด็กๆ และทีมงานครู
 สันติฯ มาอยู่ที่นี่ครบ 1 สัปดาห์

ทีมงานครู และเด็กๆ ได้มาอยู่กับพ่อครู ท่านสมณะ สิกขมาตุ
 และพี่น้องชาวบ้านราช ตั้งใจปฏิบัติบูชาหลวงปู่ เนื่องในวาระปีใหม่
 นี้ และในวาระที่หลวงปู่จะมีอายุครบ 90 ปี

เด็กๆ ตื่นตัวได้มานอกสถานที่ บอกง่ายมากขึ้น พยายามและ
 พร้อมปรับตัว เพราะถ้าทำเสียหายคนเดียว ก็จะเสียหายกันทั้ง
 โรงเรียน ทำให้ทีมงานครูมีความอบอุ่นใจที่อยู่กับเด็กๆ

อาเดชวัยทอง เวลางานเข้าสิ่งก็จะแหวัดไว้วายยย เมื่อครูและ
 เด็กเข้าไปขัดจังหวะ พอไว้วายเสร็จก็จะใจอ่อน มีใจเห็นแก่เด็ก
 และทีมงาน ... เป็นแบบนี้เรื่อยมา ทำให้พวกเราทั้งท่านเมืองร้าง
 (อาเดช) ไม่ลง

(อาเดชเสนอชื่อตนเองกับดิฉัน ว่าเป็นเจ้าเมืองร้างแห่งคลอง
 13 ... เพราะคลอง13 มีบ้านร้างเป็นจำนวนมาก และอาเดชก็เป็น
 ใหญ่เป็นโตที่นั่นอยู่คนเดียว ดิฉันก็เห็นด้วย จากนั้นก็เรียกอาเดชอีก
 ชื่อว่า เจ้าเมืองร้าง หรือ ท่านเมืองร้าง ค่ะ)

อาพลอย ยายน้าดี ยายใหม่ อาปุ๋ย นอนกับนักเรียนหญิง
 ทั้งหมด ครูและเด็กต้องปรับรสนิยมให้ไปกันได้ เด็กๆ วัยรุ่น
 ฮอร์โมนกำลังทำงาน ร้อนง่าย ต้องเปิดพัดลมเบอร์แรงๆ ส่วนอา กับ
 ยายวัยทอง ฮอร์โมนกำลังลดลง เจอพัดลมไม่ได้ มันหนาว ก็หา
 จังหวะ โอกาส ประมาณในคำพูดบอกเด็ก เด็กก็ยินดีให้ความร่วมมือ

อาขวัณ คุณพ่อป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลและดูแลแม่อยู่ที่เพชรบูรณ์ ก็ช่วยดิฉันจัดตารางผลงาน ตารางเรียน ตารางวิธีชีวิตที่ใช้ร่วมกับนักเรียนบ้านราช-สันติ ทุกอย่างใหม่หมด .. ตั้งแต่ นักบวช ครู ฐานงาน ห้องเรียน ฯลฯ คนจัดตารางหัวฟูเลยคะ (งานยาก ผัสสะนี้ได้เห็นและตัดกิเลส เกิดประโยชน์มาก) เหมือน conductor ที่ควบคุม จัดระเบียบ การแสดงดนตรีลูกทุ่ง คณะ ส.ไพรเมือง-สันติ เลยคะ

ทีมงานครูและเด็กๆ มีบทฝึกอันเดียวกันคือ ปฏิบัติบูชาพ่อครู การมานอกสถานที่เป็นงานท้าทายว่าครูและเด็กๆ จะสามารถปรับตัวลดกิเลส ทำประโยชน์และมีความสุขได้ในทุกๆ สถานการณ์มากน้อยเพียงใด มีกิเลสตัวไหนที่ถูกผัสสะกระทบออกมาให้เห็น ที่เราต้องกำจัด และได้เพิ่มสมรรถนะในการทำงานให้เชี่ยวชาญมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การพึ่งตนเอง และเป็นที่พึ่งให้กับผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้น ค่ะ

กราบนมัสการด้วยความเคารพบูชายิ่ง

อาตัง ทีมงานครู และเด็กๆ นักเรียน

15 ธันวาคม 2566

พ่อครูว่า... อาเดชวัยทอง อ้อ! วัยทองนี่อาการ ผู้ที่เอาภาระเรื่องเป็นครู เป็น ครู เอ่อ สุรเดช บางที่เขาเรียกว่า ญเดชน์ เขาชื่อสุรเดช บางที่เขาเรียกว่า ญเดชน์ นี่อาเดช ตอนนี้วัยทองแล้ว * __ ^ ^ __ *
อาเดช ท่านเมืองร้าง ที่จริงท่านชื่อ "ไพรเมือง" เดชนี้อาตมาตั้งชื่อให้ว่า "ไพรเมือง" นี่เลยเรียกชื่อว่า เมืองร้าง ชะเลย แหม * __ ^
^ __ *

อาตมาฟังรายงานแล้วยิ่งซาบซึ้งใจในธรรมะพระพุทธเจ้าที่อาตมานำมาสอน เป็นการเรียนแบบพุทธ ซึ่งมีบวร การเรียนแบบพุทธที่มีความเป็นบ้าน วัด โรงเรียน ไม่ได้แยกบ้าน ไม่ได้แยกวัด ไม่ได้แยกโรงเรียน ซึ่งเขาไม่ทำอย่างนี้กันมา

การศึกษาที่เขานำมาจากทางตะวันตก ระบบแบบตะวันตก แยกโรงเรียนอยู่ในกล่อง แล้วก็แยกวัดหรือธรรมะต่างหาก

โรงเรียนของเขาก็คือเรียนในกล่อง อยู่ในกล่องนี้มันห่างจากบ้าน มันไม่ได้เป็นบ้าน มันไม่รู้เรื่องของบ้าน ธรรมะก็ไม่ได้เรียน ก็เลยแยกบ้าน แยกวัด แยกโรงเรียน หรือแยกบ้าน แยกธรรมะ แยกโรงเรียน ก็ไปเรียนแต่เรียน ๆ ๆ ๆ อยู่ในกล่อง ขาดจากความเป็นสังคมหรือบ้าน ขาดจากความเป็นธรรมะอันเป็นคุณธรรมประจำมนุษย์ นี่คือการลบล้างของการศึกษาของโลก ลึกซึ้งนะอันนี้มันกินลึก

เลยเอาแต่ปริญญา เอาแต่ประกาศนียบัตร เอาแต่จากไอ้ที่จะได้ในกล่องเท่านั้น สังคมไม่รู้ ธรรมะไม่รู้ เอาแต่กล่อง ได้ใบเป็นดอกเตอร์ เป็นปริญญาตรีโทเอกหรือ Post Doctor อะไรก็แล้วแต่ แล้วก็ป้อนาหนักกันเอาอันนั้นแหละเป็นเครื่องชี้บ่งว่า นี่เป็นคนเจริญ

นี่คือการลบล้างของสังคมทั้งโลก ที่การศึกษาผิด การศึกษาขาดวิน แยกบ้าน วัด โรงเรียน นี่เป็นความเห็นของอาตมานะ

ทีนี้พวกเราชาวอโศกนั้น เชื่อว่าได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติกัน มีอภินิหารปฏิบัติ 3 น้อยหรือมากพวกเราก็มี ที่พูดมา รายงานมา เด็กๆเล็กๆก็เกิดความรู้สึกจากสำรวมอินทรีย์ 6 แล้วก็ทำงาน ทั้งทำงาน ทั้งกินทั้งใช้อะไรๆ อยู่ที่นี่ทั้งหมด เป็นการปฏิบัติธรรมอยู่ทั้งหมดเลย โภชนะมัตตัญญุตามันเป็นชีวิตทั้งหมด แล้วก็ตื่นรู้ ชาคิริยานุโยคะ

แล้วปฏิบัติธรรมกันนี้ ในจรรยา 15 มีสัทธิธรรม 7 เป็นเครื่องชี้บ่งว่า คุณมีความเป็นจริงของจิตของปฏิกาณปัญญาหรือไม่ ถ้าคนมีปฏิกาณปัญญาอยู่ในจิต คุณจะเกิดเจริญศรัทธา

ถ้าคุณมีปัญญาปฏิกาณอยู่ในจิต คุณจะเจริญศรัทธา ที่เป็นตัวที่ 1 ของสัทธิธรรม 7

สัจธรรม 7 ตัวศรัทธาเป็นตัวต้น ตัวปัญญาเป็นตัวปลาย

เพราะฉะนั้นผู้ที่เกิดศรัทธา มีแต่ศรัทธาก็คือมีแต่ความเชื่อ บ๊อ แต่ถ้ามีปัญญาเข้ามาร่วมในศรัทธาก็จะเกิดปฏิกาณไหวพริบ จะรู้ตน รู้โลก

การเริ่มรู้โลก การเริ่มรู้ตนว่า บัดโธเอ๋ย ตนเองขายซีเท่อ ซีเท่อ ที่ขายคืออะไร คือกิเลส แสดงกิเลสออก แสดงกิเลสโลก แสดงกิเลสรักหรือโลก แสดงกิเลสขัง แสดงกิเลสผลักรหรือดูด ยิ่งเหมือนเราเองเป็นนักรู้ความรู้ว่าเออ ผลักคนนี่

เหมือนอย่างอาตมานี้ถูกท่านปราชญ์ทั้งหลายแหล่เขาผลัก ผลักอย่างแรงเลย ผู้ที่รู้สึกตัวสำนึกว่า ตายๆ เราไปแสดงซีเท่อ ผลักรหรือดูดต่อผู้ที่เขาถูกต้อง จะมีหิริ จะมีโอตตปปะ ลึกซึ้งนะ

ธรรมะไม่ได้อยู่ในสัตว์ ธรรมะไม่ได้อยู่ในดินน้ำไฟลม ธรรมะไม่ได้อยู่ในพืช ธรรมะอยู่ในคน เพราะฉะนั้นเมื่อไปเพ่งคนผู้ใดที่มีพฤติกรรม แล้วไปมองพฤติกรรมของเขาว่าผิด หรือดูถูกว่าต่ำด้วย จะทำลายด้วย ผู้ที่รู้ว่าตัวเองผิดพลาดตรงนี้ จะรู้สึกใหม่ ถ้าเกิดปฏิกิริยาปัญญาว่า โอโห!! ตัวเองผิดจะรู้สึกใหม่ นี่แหละหิริจะเกิด สัจจะอันนี้เกิดจริง คนนี้จะเจริญ ถ้าสัจจะอันนี้ไม่เกิดจริงคนนี้ไม่มีวันเจริญ

เพราะเขาจะไม่รู้ความจริงว่า สิ่งผิดพลาดนี้เกิดขึ้น คนที่รู้ว่าตัวเองผิดคนนั้นกำลังเจริญ เมื่อใดก็แล้วแต่ คนที่รู้ว่าตัวเองผิด คนนั้นกำลังเจริญ จนกระทั่งแก้ไขที่ผิด ยอมรับความผิด แล้วก็ทำอีก แล้วเรารู้จริงและเรารู้ผู้อื่นว่าท่านไม่ได้ผิด เราก็ไม่ได้ผิด เราไม่ได้ทำผิด และจะเคารพที่ท่านทำถูก แต่ก่อนนี้เรานึกว่าท่านผิด ทั้งๆที่เรานั้นแหละผิด จนเราต้องมาทำตนเองเลิกผิด ก็เหมือนกับที่ท่านถูก เมื่อนี้คนนี้จะเคารพผู้ที่เคยเข้าใจผิด ฟังทันมั๊ย นี่คือสัจจะที่วันนี้สาธยายสู่ฟัง อันนี้

SMS วันที่ 15 – ธ.ค. 2566

สภาวะตัวอย่างของฌาน 1 2 3 4

_ลูกนิรนาม . กราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง เจ้าคะ เมื่อวาน (๑๕-๑๒-๒๕๖๖) พ่อครูได้อธิบายฌาน ๑ ถึง ฌาน ๔ และเวทนา ๑๐๘ ลูกก็ได้นำมาทบทวนอีกครั้งและหลายๆ ครั้ง

แล้วประมวลผลได้ว่า เมื่อตากระทบกับหัวไชเท้าปุ๊บ! สัญญาทำงาน ขึ้นทันที เวทนาเกิดความไม่ชอบใจ รังเกียจ ระลึกถึงตอนวัยเด็กแม่ บังคับให้กินหัวไชเท้าทุกวัน จนเกิดอาการผลักไม่ชอบใจ รังเกียจ ทั้งกลืน ทั้งรส มันอยู่ในความทรงจำ ว่าจะไม่กินหัวไชเท้าอีกตลอด ชีวิต

แต่พอมายู่บ้านราชฯ ช่วงนี้หัวไชเท้ามีเยอะมาก และแม่ครัวก็ ทำมาหลายเมนู มีหัวไชเท้าเป็นส่วนประกอบเจ้าค่ะ หนีไม่พ้น เกิดวิ สังขารขึ้นมาในใจว่า หัวไชเท้าบ้านราชฯ ไร้สารพิษนะ ประโยชน์ เยอะด้วย ถ้าไม่เชื่อไปถามอาจารย์กู (Google) ได้เลย แล้วแม่ครัว ที่นี่ทำอาหารอร่อยด้วยนะ จะไม่ลองชิมเมนูแกงจืดหัวไชเท้าบ้างเห รอ?

ใจหนึ่งมันผลักไม่อยากกิน (ใจที่อยู่ในอดีต) อีกใจก็อยากล้าง ตัวติดตัวยึด ความผลัก ตัวรังเกียจ หัวไชเท้า (ใจปัจจุบัน) เอาใจดี.. เอาวะพ่อสอนมาขนาดนี้แล้วจะไม่กินก็ไม่ใช่ลูกพ่อ (พ่อครู) อยาก ล้างอดีตต้องทำปัจจุบัน ตัดสินใจกินเลย ตักเข้าปากปั๊บ เนื้อนิ่มๆ กลืนหัวไชเท้าเข้าจมูก ความจำเดิมขึ้นมาทำงาน ไม่อยากกลืนเลย อีกใจลั่นๆ เออ!! น้า กลืนๆๆ มันเข้าไป มันไม่ตายหรอกน่า

พ่อบอกให้รู้ความจริงตามความเป็นจริง แล้วก็กินต่อไปจนหมด ที่ตักมาด้วยความไม่เต็มใจเท่าไร ณ เวลาที่ลูกคิดแบบนี้ลูกอยู่ใน ฌาน ๑ มีวิตก วิจารณ์ อ่านเวทนา ๓๖ ในปัจจุบัน ทั้งเคหสิตะเวทนา และเนกขัมมสิตะเวทนา กำลังต่อสู้กัน

พ่อครูว่า...โอโห เก่งจังเลยลูกต้อง ดีจังเลย ได้ผล สามารถ อธิบายได้ถูกสภาวะหมดเลย

_สุดท้าย เนกขัมมะ ชนะด้วยการลงมือกินแกงจืดหัวไชเท้าด้วยความ โทมนัส เป็นเนกขัมมสิตะโทมนัสตลอดการกินจนเสร็จนี่คือลูก อยู่ในฌาน ๑ ไช้ไหมเจ้าค่ะ? ซึ่งจะก้าวไปฌาน ๒, ๓, ๔ ได้ลูกต้อง ทำซ้ำๆ ต่อเนื่องกันทุกวัน บ่อยๆ เพื่อที่ใจลูกจะไปถึงขั้นไม่ติดไม่ ผลักหัวไชเท้า ถึงจะเข้าสู่เนกขัมมสิตะอุเบกขาได้ฌาน ๔ และ เวทนาปัจจุบันก็เป็น ๐ ได้ไปพร้อมกันเลยไช้ไหมเจ้าค่ะ? และเป็น

ไปได้ไหมคะ ว่าฉาน ๒ ปีติ จะไม่เกิด มันจะกลายไปเป็นโหมนัสที่มันลดลงกลายเป็นอุเบกขาได้เลย โดยไม่มีปีติเลยเจ้าคะ?

ลูกเทียบสภาวะกับพยัญชนะได้มาแบบนี้ตรงไหนที่ไม่ถูกต้อง ลูกกราบขอคำชี้แนะให้ลูกด้วยเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่งเจ้าคะ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๖

พ่อครูว่า... ในเนกขัมมสิตเวทนา มันก็มีโหมนัส มีโสมนัส ตอนนี้นั้นโหมนัสก่อน อีกหน่อยมันจะค่อยโสมนัสตามมา เข้าใจไหม

ในเนกขัมมสิตเวทนามันก็มี ในเคหสิตเวทนามันก็มี ทั้งโสมนัส โหมนัส

ในเคหสิตะ จะมีโสมนัสก่อนแล้วโหมนัสทีหลัง ถ้าเนกขัมมสิตะ จะโหมนัสก่อนแล้วโสมนัสทีหลัง

ถามว่า นี่คือลูกอยู่ในฉาน ๑ ใช่ไหมเจ้าคะ? ใช่

ถามว่า เข้าสู่เนกขัมมสิตะอุเบกขาได้ฉาน ๔ และเวทนา ปัจจุบันก็เป็น ๐ ได้ไปพร้อมกันเลยใช่ไหมเจ้าคะ? ถูกต้องแล้ว ทำฉานเป็น ไปนั่งหลับตานั่นไม่มีหรรณของพระพุทธเจ้าแบบนี้ นี่แหละฉานได้จากการกินหิวไขเท้า เห็นไหม ฟังไว้เถอะ ท่านผู้นั่งหลับตาสมาธิ ฉานสมาธิทั้งหลายแหละ โมฆบุรุษทั้งหลายเอ๋ย นี่มาฟังสังฆธรรมพระพุทธเจ้าที่เป็นจรรณะ 15 วิชชา 8

เดี่ยวอาตมาจะอธิบายฉาน 2 3 4 ต่อไป ฉาน 1 ที่อธิบายมานั้น ถูกต้อง เข้าใจหมดแล้วนะ โอ้โฮ ดีจังเลย

ฉาน 1 นั้นแหละที่คุณอธิบายมาทั้งหมดนั้น คือวิตกวิจารณ์ของฉาน 1 ทั้งหมด

ทีนี้ วิตกวิจารณ์ก็คือพลังงานที่มันเกิดทางจิต ที่มันสังเคราะห์สังขารกัน มี ปุณฺณภิกสังขาร จนกระทั่งทำให้กิเลสมันลด ในปัจจุบันนั้นก็ตามที่คุณทำได้เลย นี่แหละเป็นสังขะที่จะต้องปฏิบัติในปัจจุบันนี้ กิเลสลดได้ ไม่ดูด-ไม่ผลึก คุณทำได้

(ฉาน 2 ปีติ) เมื่อคุณสามารถทำให้กิเลสมันลดได้จริง แน่นนอน ตอนแรกมันฝืนมันก็มีโหมนัส มันฝืน พอทำได้แล้วมันจะโสมนัส พอทำได้ดียิ่งขึ้น ตัวโสมนัสนั้นพอปฏิบัติอีกทำได้มากขึ้น ขำนาญขึ้น ดี

ขึ้น โสมนัสมันก็เจริญขึ้นมากกว่าโทมนัส เนกขัมมะนี้ตัวโสมนัสจะเจริญขึ้นกลบโทมนัสไปได้เรื่อยๆ ถ้าไม่หยุดโสมนัส โสมนัสก็จะกลายเป็นปิติ ดีใจมากขึ้นๆ ดิ่งไม่อยู่ระว่างจะ เพลิด แล้วจะพาให้หลง เหลิงหลงเป็นอัตโนมัติไปอีกได้ นี่คือเรื่องของจิต กิเลสมันร้ายกาจอย่างนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงเดือน ฌาน 2 ปิติ ก็อย่าไปหลงดีใจ อย่าไปหลงฌาน 2 มากนัก มันเกิดแน่ถ้าถูกสัจจะ มันก็จะเป็นอย่างนี้เป็นธรรมดาเป็นธรรมชาติ มากหรือน้อยก็แล้วแต่ ส่วนมากไอ้ที่มันไม่ประสีประสาพอมันได้มันก็จะมากแหละ เพราะมันเคยมา เพราะว่าเคยปฏิบัติธรรมมาก็ปางแล้ว คุณมีบารมีมามาก-น้อย ถ้ายังมีบารมีมามากมันก็จะไม่เกิดมาก ยิ่งปฏิบัติถูกทาง พอปฏิบัติถูกทาง เราเคยเป็นมาแล้ว มันก็จะระงับง่าย ก็ปิติ

เพราะฉะนั้นถ้ายังมีปิติก็ยังเป็นอุปกิเลส ก็คือจิตมันฟู มันยินดี มันกลายเป็นสุข ก็ลดลงให้สงบ เรียกว่า สุข เป็นฌาน 3

ฌาน 3 มัน(ปิติ)ก็จะสงบลง สงบลงเป็นรูปสมุสสุข เป็นสุขที่จิตสงบลง ไม่ใช่สะกดจิตด้วย สงบไม่ใช่สงบด้วยการสมณะ สะกดจิตแต่สงบเพราะปัญญา สงบเพราะจิตรู้จักกิเลส กิเลสมันแพ้ปัญญา กิเลสมันก็ลดลง ปัญญามันก็มีธรรมชาติชนะไปเรื่อยๆ จนเป็นฌานที่ 4

ฌาน 4 ก็สะอาดบริสุทธิ์ บริสุทธิ ปราโมทย์ มุทุ กัมมัฏฐาน ปกัสนรา

นี่คือฌานพระพุทธเจ้า เป็นอจินไตย เป็นฌานวิสัยที่เห็นแจ้งรู้ชัดเจน ทางตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส โผฏฐัพพะกระทบภายนอก

ที่เราพูดนี้มันเป็นรสทางลิ้นมากหน่อย ทางจมูกลิ้นกายเหมือนกันหมด ทุกอย่างสัมผัสทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย แต่อธิบายทางลิ้นมันจะครบได้เยอะ เป็นรสทางลิ้นจะครบ เห็นกิเลสได้ง่ายได้เยอะกว่า ตัวนี้

ผู้ที่ปฏิบัติฌานจึงไม่ใช่เป็นคนที่สติเข้าไปอยู่ในภพอยู่ในภวังค์ หรือไม่มีสติทางกายวาจา ไม่มีการมีโลกมีอัตตา ไม่ใช่ ต้องมีโลกมี

อัตตา มีภายนอก มีภายใน ทำงานเป็นกายกับจิต ทำงานเป็นกาย เป็นจิต เพราะฉะนั้น ผู้ที่ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าจะต้องมีกาย

คำนี้ก็พูดแล้วพูดอีก อธิบายแล้วอธิบายอีก คำว่า”กาย”นี้ มัน เป็นคำที่ยิ่งใหญ่

ผู้ที่สามารถปฏิบัติแล้วไม่สัมมาทิฐิในความเป็นกายคือไม่มี ภายนอก เป็นต้น ไปหลับตาไปมีแต่ภายใน พวกนี้ก็โหมะ

หรือพวกที่มีแต่ภายใน มีแต่ความลึกลับอยู่ในจิต มีจินตนาการ เป็นต้น ไม่มีกายภายนอก ผู้นี้ก็โหมะ ไปอยู่แต่ในจิต ไม่มีกาย ภายนอก โหมะ ไปหลับตา

ผู้ที่ลืมนตาแต่ไม่มีกายภายนอก ลืมนตาไม่มีกายภายนอกเป็น ยังไง คือเข้าใจว่าสิ่งที่ป็นความรู้ สิ่งที่เป็นสภาวะธรรมทั้งหมดนั้น อยู่ ที่ความรู้และความเป็น ความรู้และความเป็นที่สูงสุดนั้นคือความ รู้ความเป็นของพระศาสดาสอนไว้

พระศาสดาของศาสนาเทวนิยมนั้น สูงสุดคือพระเจ้า พระ ศาสดาของศาสนาเทวนิยมไม่รู้ว่าพระเจ้าคือความรู้ ความจริง ที่ตน นั้นแหละมี แล้วจริงๆ พระเจ้าก็คือความรู้และความจริงของตน ที่ได้ สัมมมามาตั้งแต่ไม่รู้ชาติไหนต่อชาติไหนและคนก็มาได้บ้าง จนมา แสดงออก มีคนมายอมรับนับถือ ได้เป็นศาสดาองค์ใดองค์หนึ่ง

ในศาสนาเทวนิยมที่อริยชา ไม่รู้อัตตา ไม่รู้ตัวตน แล้วตัวตน ก็ได้เป็นพระเจ้าหรือได้เป็นพระศาสดา แล้วบอกว่าตัวเองก็ไม่รู้ พระเจ้า ไม่รู้ว่าตัวเองคือพระเจ้า พระเจ้าคือตัวเอง ก็ไม่รู้ตัวเอง ก็ เลยพลอยให้คนอื่นไม่รู้จักพระเจ้า ก็รู้แต่ศาสดา

แล้วศาสดาก็ไม่รู้จักพระเจ้า ศาสดาก็เลยเอาความไม่รู้จัก พระเจ้ามาสอนสาวก สาวกทั้งหมดก็เลยมีความรู้ ที่เป็นความรู้อัน ลึกลับคือพระเจ้า ความรู้อันลึกลับ เป็นความรู้อยู่ในความมืด หรือ ความรู้ที่อยู่ในความคลุมเครือ ความรู้ที่อยู่ในความไม่กระจ่าง ไม่ เป็ดไม่เผยในความเต็มคน

คนเต็มคน มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ออกมาตื้นๆ เต็ม เป็นสติ เต็มร้อย ทั้งตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แต่เมื่อมีสิ่งที่ไม่เต็มคน จะลึกลับ

ทางแบบพระเจ้า หรือไปนั่งหลับตาไปปฏิบัติอีก กลายเป็นพญาครุฑ กลายเป็นพญานาคก็ตาม ไม่เต็มคนทั้งนั้น อธิบายพญาครุฑ พญานาคไปแล้วนะ

นี่คือสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ของธรรมะ แม้แต่ในศาสนาพุทธ จะเป็นพญานาคหรือเป็นพญาครุฑก็ไม่สมบูรณ์ทั้งคู่ จนกว่าจะมาถึงสภาวะได้ว่า พระพุทธเจ้าบอกจุดปฏิบัติสูงสุดในศาสนา ให้เป็นฐานปฏิบัติ ในพรหมชาลสูตร ท่านก็ใช้คำว่า”ฐานะ”นี่แหละ เป็นที่ตั้ง เป็นแหล่ง เป็นจุดสำคัญที่จะต้องปฏิบัติ หรือใช้ทำกรรมกิริยา เรียกเต็มๆ ว่า กรรมฐานะหรือกรรมฐาน กระทำกันตรงนี้

ที่นี้ตัวเหตุตัวจุดที่จะทำกรรมฐานนี้คือเวทนา เวทนา เรียนมันตรงนี้ แล้วจะรู้จักจุดจบ จุดจบที่สำคัญที่สุดคือ มนุษย์ทุกข์-รู้สุข แล้วก็รู้ว่า ทุกข์-สุขนี่แหละเป็นผีหลอก เป็นมายาที่ร้ายแรง เมื่อจัดการให้จิตตัวเองหมดสุขหมดทุกข์ได้ จบเลย ทุกอย่างจบ

จบคำนี้พระพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า จบกิจ “กตํ กรณียํ นารํ อิตถตตยาติ ปชานาติ” เสร็จแล้ว หมดเลย จบกิจหมดเลย

จบกิจ อาตมาได้พยายามแยกวิสัยมาให้เห็นให้ฟังหลายทีแล้ว

จบกิจที่ 1 จบกิจตามสมมุติสัจจะ เขาสมมุติกันว่าอะไรดีในสังคมกลุ่มไหนก็ตาม เราก็ทำดีตามสมมุติของกลุ่มนั้นๆ ได้ อย่างเที่ยงแท้ นียตะ ไม่ทำสิ่งที่มันไม่ดีหรือชั่วตามสมมุตินั้นได้ นี่เป็นกิจที่ 1 ที่ทำได้ตามสมมุติสัจจะ เป็นโลกีย์ จบกิจที่ 1 ทำดี ไม่ทำชั่ว อย่างนียตะนะ ไม่ใช่ নিজจ้งด้วย นียตะคือเที่ยงแบบโลกุตระ ถ้า নিজจ้งเป็นความเที่ยงแบบโลกียะ อธิบายขยายความมามากแล้ว เพราะฉะนั้นจบกิจข้อนี้เป็นเรื่องของโลกีย์ธรรมดา ได้

จบกิจ 2 จบกิจโลกุตระ คือ ชันสุขทุกข์ จบกิจชันสุขทุกข์นี้ก็ คือต้องรู้เวทนานี้แหละ นี่เป็นฐานปฏิบัติ ทำจิตให้รู้จักมายาตัวนี้ จนจิตไม่สุขไม่ทุกข์

คนเดายากมากเลยว่ามันไม่สุขไม่ทุกข์อย่างที่รู้ทุกอย่างนั้น ตากระทบรูป หูกระทบเสียง ตื่นๆ เต็มๆ แล้วอ่าน”เวทนาในเวทนา” ของตนได้ อากาโร ลิงค นิमित อุเทศ (อุเทศ คือคำอธิบายที่เอาตาม อธิบายชี้แจงอยู่นี้) ก็อธิบายอาการ ลิงค นิमित ก็คืออธิบายความแตกต่างระหว่างอาการหรือนิमितของจิตเจตสิกต่างๆ อาการจิต อาการเจตสิกของคุณ

โดยเฉพาะเวทนา คืออาการของเวทนา อาการของเจตสิกนี้ อาการมันเป็นอาการของความรู้สึก อาการของอารมณ์ คุณก็อ่าน อาการนี้ออก

เมื่อมันกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ กระทบในโอฬาริก อัตตา ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ทั้งหมดเลย โอฬาริกอัตตา

คนที่ยังไม่รู้ว่าตัวเองยังจมอยู่ในลาภ ตัวเองยังจมอยู่ในยศ ตัวเองจมอยู่ในสรรเสริญ แล้วก็กริมอยู่กับสุขที่ตัวเองจมอยู่นั้นแหละ โดยอวิชชา นี่เป็นโลกธรรม 100% มันเสื่อมก็ทุกข์ มันเจริญก็สุข อย่างนั้นแหละ นั่นเป็นโลกธรรม (ลาภ ยศ สรรเสริญ)

อีกอันก็คือมาเรียกกันว่าเป็นกามคุณ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส (โผฏฐัพพะ) โลกธรรมนี้มันกว้าง มันใหญ่ มันมากกว่ากันนะ ส่วนกามนี้มันมาถึงสัมผัสกับตัวเองแล้ว ต้องมีสัมผัสทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

เพราะฉะนั้นคนที่ปฏิบัติ โลกธรรมก็ไม่รู้ กามก็ไม่รู้ เขาอาจจะมาเรียนรู้ว่า โลกธรรมมันกว้างมากก็เลยจับไม่ค่อยติด ก็เลยไม่รู้ตัวก็จมอยู่ในโลกธรรมง่าย ก็เลยมามีกามมันติดตัว เช่นผู้มาปฏิบัติหรือเรียนรู้ศึกษา นักรู้หรือปราชญ์นี้ก็จะรู้กามนี้มากกว่า

แต่ महाบัวนี้ โลกธรรมก็ไม่รู้ กามก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นจึงเปราะอะหมดทั้งคู่ ชับช้อน โลกธรรมก็จับช้อน นี่กว่าตัวเองยิ่งใหญ่มาเลย ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ครบ แม้แต่กามก็ครบ ติด ไม่รู้ตัวเองติดอะไรสักอย่างเลย

ที่นี้ ผู้ที่ ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ก็รู้ยากแม้จะเป็นสายตื้นๆ สิมตา ไม่ไปเป็นทางแบบมหาบัว ทางพวกเปรียญนักปราชญ์ว่างั้น

เถอะ จมอยู่ใน ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ก็จมแล้ว ไกลตัวเรื่อง
 กามก็ไม่รู้ ตั้งแต่ความเป็นกาย

ถ้าคุณไม่รู้กาย คุณไม่รู้กาม ถ้าคุณยังมีจลาในเรื่องกาย
 คุณไม่รู้กาม มันลึกซึ้งนะกาม สัมผัสลาก มันก็กาย มันก็กาม
 สัมผัสยศมันก็กายมันก็กาม สัมผัสสรรเสริญมันก็กาย มันก็กาม มัน
 เป็นความซับซ้อนที่ลึกซึ้งอาตมาขยายความให้ฟัง เพราะฉะนั้นเมื่อ
 ไม่รู้ ก็ถูกมันกินสิ แล้วตนเองก็ไม่รู้ตัวกินเองและตัวเองถูกกิน

พูดไปแล้วนะโลกธรรมกินตัวไปแล้ว กามก็ไม่รู้ตัว เพราะไม่มีความ
 ความรู้ในกาย คือ(กายต้องมี)มีภายนอกกับภายใน

กายไม่ขาดกันนะทั้งภายนอกและภายใน คุณลืมนึกอยู่แท้ๆ คุณ
 ก็ตาบอดตาใส ลืมนานะพวกนี้ไม่ได้ไปนั่งหลับตาสะกดจิต แต่ก็หลง
 ว่าถ้าจะปฏิบัติวิโรธก็ยังมีลึกๆอยู่ว่าต้องนั่งหลับตา สายเป็นปราชญ์
 เป็นพวกศึกษาทางพญานาค ทางความรู้ข้างนอกนี้แหละ ลึกๆก็ยัง
 นึกว่าต้องหลับตา

ผู้ใดพอรู้แล้วว่าไม่ต้องหลับตา จะต้องลืมนาก็จะดีขึ้น ก็จะมา
 เรียนรู้ อปฺปนณกปฏิปทา 3 มีสำรวมอินทรีย์ 6 กระทบทาง ตา หู จมูก
 ลิ้น กาย ใจ แล้วก็อ่านกิเลสตัวนี้แหละ ไปหลับตาทำไม มันไม่ใช่
 ของพุทธ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน อันนี้ก็แปลแล้ว อปฺปนณกปฏิปทา
 แปลว่าข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดศาสนาพุทธ ผู้รู้ท่านก็แปลไวให้แล้ว แต่
 ทุกวันนี้มันเสื่อมแม้จะเป็นปราชญ์ยังงี้ก็เสื่อม ไม่รู้กันจริงๆ ก็ไม่
 ปฏิบัติ ไม่เอาจริง

ผู้ไม่ปฏิบัติเอาจริงก็เห็นๆอยู่แล้วว่า กายหรือกามนี้ บอกแล้ว
 เมื่อก็ว่าไปติด ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข แบกเหิงๆอยู่ ก็ซัดๆอยู่
 แล้วว่าคุณยังจมอยู่ใน ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เพราะคุณไม่รู้
 กาย ไม่รู้การสัมผัสแต่ละต้อง แล้วคุณก็ใคร่อยากคือกาม ใคร่อยากใน
 ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข อยู่นั่นแหละ

เพราะฉะนั้นที่จะรู้ เอาละ สมมุติว่ามีปฏิภาณดี มาเรียนรู้ รูป รส
 กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) ได้สังวรระวังตรงนี้ พยายามที่จะ
 เข้าใจรส ไม่ว่าจะเป็นรสความสวยทางตา รสความไพเราะทางหู รส

ความชื่นใจทางจุมพททางกลืน รสความเอร็ดอร่อยทางลิ้น รสความชอบในการสัมผัสทางร่างกาย โผฏฐัพพะ สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งหรือสัมผัสอะไรก็แล้วแต่ แล้วคุณเกิดอารมณ์ คุณเกิดความสุขชอบใจในสิ่งเหล่านี้

อาจจะพอรู้มาปฏิบัติบ้าง ก็ยังดี แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติเลยคนผู้นี้ก็ไม่ได้อะไรเลย แต่ได้ ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เต็มบ้อง เพราะไม่มีกาย ไม่รู้จักกาม ไม่ได้ปฏิบัติกาม ไม่ได้ออกจากกาม ไม่ได้เนกขัมมะเลย ทังๆ ที่มาบวชนี้คือเนกขัมมะ ได้มาเป็นอุปสัมบัน

แล้วเขาก็อธิบาย อุปสัมบัน ว่าเป็นผู้เข้ามาทำพิธีบวชเป็นพระเรียกภิกษุ ว่าเป็นอุปสัมบัน อาตมาก็บอกมันเป็นพยัญชนะบัญญัติข้างนอก แต่สภาวะนั้น อุปสัมบันคือผู้ที่ปฏิบัติธรรมที่มีธรรมะปรมาตม นี้อย่างพวกคุณนี่อุปสัมบัน(คือชาวอโศก) มีภูมิถึง ผู้ที่มีภูมิอยู่ในขอบเขตที่จะพูดและรับฟังกันได้คือ อุปสัมบัน

ส่วน อนุอุปสัมบัน ผู้ที่ยังไม่มีฐานภูมิที่จะพูดกันรู้เรื่อง ยังไม่อยู่ในขอบเขตจะรับรู้ได้ ไม่ได้ไปเอาที่ใดเข้ามาเข้าพิธีบวชนุ่งห่มจีวรแล้วคือเป็นอุปสัมบัน ถ้าไม่ได้ห่มจีวรไม่ได้เข้าเป็นภิกษุ แม้จะเป็นเณรเป็นอะไรๆ ก็ยังไม่ใช่ นี่ก็เผินๆ อยู่แค่นั้นนะ

อาตมาก็ไม่รู้จะไปบังคับความรู้ได้ยังไง ก็คนเขาเข้าใจกันอยู่อย่างนั้น อาตมาก็แย้งบ้างเท่าที่ทำได้ เขาก็ยังยืนยันว่าอาตมาเข้าใจดี เอ ตื่นก็ตื่น เขาลึกก็ลึกนะ ระว่างจะลึกไปอยู่ที่ใต้บาดาล ระว่างจะเหินฟ้าไปอยู่กับพญาครุฑเกินไปก็แล้วกัน

ก็เอาพยัญชนะนี้แหละจะหมายถึงพญาครุฑหรือพญานาคก็แล้วแต่ มาอธิบายสังขธรรม เข้าใจดีไหม

เพราะฉะนั้นคนที่ไปหลงว่าพญานาคมีจริง แล้วก็หลงกันนั้นแหละคือมันงมงาย เป็นความเสื่อมของศาสนา

นาค ก็คือ งู แล้วก็ไปอุปาทานงูทรงเครื่อง แต่งหงอน แต่งอะไรต่ออะไรให้ เพราะว่าไอ้พวกศิลปินมันแต่งให้ เพราะอ้างว่าเป็นพญา เป็นนาคใหญ่ ก็หลงว่ามีพญานาคจริงๆอะไรกันไป ทังๆที่โดยธรรมะมันหมายถึงตัวไอ้งูอยู่ใต้บาดาลดึกดำบรรพ์ที่มันไม่รู้เรื่องนั้น

คือพญานาค พวกนี้ก็พูดกันยาก แม้จะมาเป็นพุทธก็ได้ฟังแต่กรีก
หนึ่งพระพุทธเจ้าเกิดมาองค์หนึ่งแล้วก็กลับไปต่อ นอกนั้นคุณจะไม่รู้
อะไรเลย โง่ดักดาน เป็นพญานาคอยู่ใต้กันบึงมหาสมุทร หรือมหา
อะไรก็แล้วแต่ที่ลึกที่สุดอยู่นั่นแหละ

เพราะฉะนั้นการอธิบายธรรมะที่อาตมาอธิบายสังฆธรรมของ
พระพุทธเจ้าตามอนุสาสนี ตามคำสอนของพระพุทธเจ้ามาจนถึง
ทุกวันนี้แล้ว มันก็ทำให้พวกเราได้รับมรรคได้รับผล เข้าใจ ปฏิบัติได้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า โลกยังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก็คือผู้ที่
ยัง **(พ่อครูไต่ตอดอกด้วย)**

_สู่แดนธรรม... วันนี้ได้ฟังพ่อท่านแสดงความจริงอัน

หลากหลาย ผมเคยจำไว้นะครับว่า พ่อท่านเคยบอกว่า พระอานนท์
กับพระสารีบุตรนั้นต่างกัน แต่ใช้คำศัพท์คล้ายกัน พระอานนท์นั้นพ่อ
ท่านบอกว่า ท่านนั้นแหละสมควรได้รับคำว่าพหูสูต เพราะเป็นผู้ที่
ศึกษาเก็บความจำไว้อยู่เยอะ ส่วนพระสารีบุตรนั้น ท่านมีความจริงอยู่
เยอะ ท่านก็มีความจริงเป็นคลังสมบัติของท่าน จึงใช้คำว่าพาหุสัจจะ

คราวนี้พ่อท่านก็คงจะลืมไปอีก มีคนอื่น 1 คนที่เขียน SMS มา
อยู่ต่อท้ายรายการวิเคราะห์ของคุณ(ลูกนิรนาม)คนนี้จะบหรือยังครับ

พ่อครูว่า... จบก็ได้

_สู่แดนธรรม... จะมี SMS ของ มิสเตอร์จอห์น อยู่อีกหนึ่งคน
ต่อจากคุณลูกนิรนามนะครับ

ทำทานอย่างเมตตาแม้มีน้อยก็ไม่มีเอาคืน นี่คือบุญ

_มิสเตอร์จอห์น . ด้วยความเคารพยิ่งครับ ผมได้ติดตามรับชม
รายการผ่านทาง facebook และ youtube ทางมือถือ เพราะสะดวก
และฟังย้อนหลังได้ตลอดเวลา ธรรมะที่พ่อครูได้เทศน์ ยิ่งฟัง ยิ่ง
ซาบซึ้ง ฟังย้อนหลังหลายตอน ยิ่งฟังซึ้งก็รู้สึกได้ว่า ได้รู้เพิ่มขึ้นในสิ่งที่
เคยรู้ และแม้เป็นคำเทศน์เดิมก็คล้ายกับว่า ได้ความเข้าใจที่เพิ่ม
มากขึ้น ลึกซึ้งขึ้น

ต้องขอขอบคุณท่านสมณะ สิกขมาตุ และทีมงานหลายๆ ท่าน
ที่ช่วยรวบรวมเทศน์ย้อนหลังหลายๆ ปี ให้ได้เข้าถึงง่ายครับ

ผมมีปัญหาสอบถามดังนี้ครับ "ทานที่ให้แล้ว ต้องไม่มีสาเปก
โข ถึงจะเข้าข่ายทานมัยที่เป็นสัมมาทิฐิ" ข้อนี้ผมเข้าใจได้ดี แต่
ก็ได้รับรู้ว่า อย่างไรก็ตาม ทานมีผลแน่นอน

ดังนั้น เมื่อผมทำทานแล้ว (วัตถุทาน) ใจก็จะไม่หวังผล ไม่คาดหวัง
หวังว่าจะได้กลับคืน ไม่คิดว่าจะสะสมไว้ใช้ภายหลัง แต่มันดันมีความ
รู้ว่า "ทาน" มีผลแน่นอน

ขอพ่อครูช่วยชี้แนะ สั่งสอน วิธีการทำใจในใจว่า ทำใจอย่างไร
ให้ ทานแล้วสูญไปเลยครับ (อานิสงส์ที่ได้จากการทำทาน คือความ
โลภลดลง ความอภยกรวยลดลงชัดเจนครับ และก็จะทำต่อไปครับ)
กราบนมัสการ ด้วยความเคารพยิ่งครับ

พ่อครูว่า...คุณยังแยกไม่ออกใน "กุศล" กับ "บุญ" ถ้าทานเป็น
กุศล มันก็เป็นกุศล เพราะมันเป็นกุศล ทำทานนี้มันไม่เป็นอกุศล
หรืออก แม้คุณจะให้ทานด้วยใจไม่เต็มใจ ใจที่ไม่เต็มมันอกุศลอยู่
หน่อยๆ แต่มันก็เป็นกุศล ทานนี้เป็นกุศลสำหรับคุณ ที่คุณไม่เต็มใจ
นี่คือความขี้เหนียว ความโลภ ความตระหนี่ของคุณต่างหาก กิเลส
ของคุณและคุณก็ไม่ปล่อย ทั้งๆที่คุณให้ะวัตถุ คุณให้ไปแล้วแต่ใจ
ของคุณมันยังไม่ยอม ยังตระหนี่อยู่ว่า ของกู ของกู อยู่那儿แหละ

—สู่แดนธรรม... ทำแบบนี้ก็ยังได้ผลใช้ไหมครับ

พ่อครูว่า... ยังได้ผลในทานเป็นกุศล ที่นี้บุญก็คือคุณต้องล้าง
กิเลส ต้องรู้ว่า ทานก็คือการให้ ให้ก็คือให้สิ ให้ คุณยังมีเราตามการ
ให้ไปอยู่หรือ ให้ คุณยังมีกูไปกับให้ อันนี้ไม่มีอานิสงส์ แต่กุศลมันมี
แล้ว

เพราะฉะนั้น บุญคือตัดกิเลส ไม่มีสาเปกโข คือไม่มีอะไรเป็นตัว
ต่อจากจิต ทำทานแล้วศูนย์ ทำทานให้จิตก็จบ ศูนย์

—สู่แดนธรรม... อันนี้เขาว่าเขาเข้าใจ

พ่อครูว่า... เข้าใจคุณก็ทำสิ คุณรู้แต่บัญญัติ คุณก็ทำใจในใจ
ตรงนี้ก็จบแล้วนี่ เพราะฉะนั้นคุณรู้แต่บัญญัติก็คือคุณทำไม่เป็น คุณรู้

บัญญัติ รู้แล้วว่าเราทำทานแล้วอย่ามีสาเปกโข อย่าให้มีตรงนี้
นี้แหละมันยากตรงนี้ บัญญัตินั้นมันได้มันรู้ แต่ใจในใจ คุณทำใจใน
ใจตรงจริงกับความเป็นจริงของความหมายอันนั้นไหมละ

*_สู่แดนธรรม... เขายืนยันมาว่า เขาทำทานแล้วเขาตัดออกได้
เลย แต่เขาสงสัยว่า ทานแล้วมีผล มีผลอย่างไร*

พ่อครูว่า... ก็มีผลศูนย์ใจ หมดกิเลสใจ บุญก็คือกำจัดกิเลสที่จะ
มีเรา-มีของเรา ไอนี้ก็ไม่ใช่ของเรา เราก้ไม่มี ทานก็ไม่มี ของอะไร
ของเป็นกุศลอะไรก็ไม่มี เราก้ไม่มี แต่คุณยังมีเราเป็นของเราอยู่

*_สู่แดนธรรม... ส่วนใหญ่คนเข้าใจว่าผลของทานคือการได้อัม
บุญ*

พ่อครูว่า... นั้นแหละอัมบุญอัมอะไรๆ ไปด้วยมันก็เป็นกิเลส
เสริม เป็นอุปกิเลสซ้อน บุญมันไม่มีอะไร เข้าใจคำว่า ไม่มี ไหม?
นิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ไม่มี ความไม่มีนี้แหละจบ ก็คือ 0 นั้นแหละ
อธิบายขยายความ 0 นิดหนึ่งน้อยหนึ่งไม่มีก็คือ 0

_สู่แดนธรรม... แต่ผมเห็นว่ามันมีผลดีทางเศรษฐกิจ

พ่อครูว่า... เอ้านั้นมันเรื่องของโลกเขานะ เศรษฐกิจ ก็ดีแล้วนี่
เรื่องเศรษฐกิจ ถ้าคุณเป็นคนทำทาน คุณเกิดมาคุณเป็นคนได้ให้
นั้นแหละคือคุณจบเรื่องเศรษฐกิจ ถ้าคุณเกิดมาแล้วคุณก็จะเป็นผู้ที่
จะเอาหรือยังแลกกลับคืนอยู่ คุณไม่ใช่ นักเศรษฐกิจที่สูงสุดหรอก
นักเศรษฐกิจสูงสุดก็คือ ยิ่งเพิ่มพูนการเสียสละ นั้นแหละคือนัก
เศรษฐกิจชั้นหนึ่ง ไม่มีตัวกูของกู

แล้วคุณจะไม่ อยู่ไม่ได้ นั้นละคุณยังตื่นอยู่ คุณหาที่อยู่ หา
สังคมอยู่ หาพฤติกรรมของหมู่สังคมที่ไม่ต้องมีตัวของตน เป็น
0 เลย มีแต่ของส่วนกลาง มาสิ มาศึกษาที่นี้นักเศรษฐศาสตร์ มา
ศึกษาที่อโศกนี้ จะเห็นเศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์ที่สูงส่งอันนี้ (หนึ่ง
เดียว)ในโลก (พ่อครูยกมือชูนิ้วชี้ขึ้น) ขอภัยพุดดังไป ในโลก!! ขอภัย
อีกทีพุดดังอีกแล้ว นี่แหละ เศรษฐศาสตร์ที่สูงส่งในโลก พุดเบาๆ
ลงแล้ว

_สู่แดนธรรม... พุดความจริงแค่พุดเบาๆก็ดังครับ ดังสนั่นด้วย

พ่อครูว่า... ไม่เชื่อหรือกว่าจะดัง พวกหูตึงมันไม่ค่อยได้ยิน
พวกหูตึงไม่ค่อยได้ยินหรือก ยิ่งอายุมากเท่าไรวิ่งตึงมากเท่านั้น
พวกนี้พวกหูตึง อะไรๆก็หย่อนหมด เหลือแต่หูที่ตึงขึ้นๆ (พ่อครู
* __ ^)

เวลาหมดแล้วสำหรับวันนี้ ก็เอาสมควรเท่านี้ก็แล้วกัน
เจริญธรรมทุกคน